

Lao - trung vọng nguyệt

TÁM tháng rày, ta nằm trong ngục-thất,
Vắng mặt trời, lại vắng cả cung trăng.
Ta biết vầng Ô chưa đến ngày tắt,
Sao đêm đêm lại vắng mặt chị Hằng ?

Ngoài kia, trên rừng hoang, bên suối vắng,
Trời sáng trắng, vắng - vặc cả không - gian.
Những tia sáng nô - đùa theo đường thẳng,
Đây Lao - tù có kẻ ngủ không an.

Ta nhớ những khi ra chơi bãi bờ,
Trăng khuya lên ngạt - ngào không xiết kể.
Ta buông thuyền lơ - lửng ở ngoài khơi.

Ta lại nhớ căn nhà tranh cũ - kỹ,
Ta choàng vai ai, chuyện trò rủ - rủ,
Khi trăng lên sáng quất cả khung trời.

Tái-ngộ

ĐUÔNG lên Lao - xá quanh - co,

Ta vẽ thênh - thang xứ Tự - do.

Đây là màu xanh và sắc biếc.

Hái nụ cười muôn ngàn chiếc,

Ta âm thầm kết một bó hoa

Rồi một chiều tà,

Nhụy vàng bay đi muôn ngã.

Bữa nay ta siết tay nhau cười hê-hê.

Gặp anh, tôi chỉ nói có một lời :

« Bên kia sông, tôi không thấy một người ».

Cách biệt ✓

MUÔN thuở quen nhau, cách một ngày.

Ra đi không hẹn, ở không hay.

Mỗi sầu theo mái, càng thêm nặng.

Giọt lệ rơi hoài, chẳng bớt cay.

Đêm tới, phòng tiêu, khuây lại nhớ.

Ngày về, viện trúc, tỉnh rồi say.

Bỗng . Lai qua đó, đường không tiện.

Ngồi lại Trần . gian bấm đốt tay.

Sầu

TỪNG sợi mưa rơi
Nối liền trời đất.
Từng giọt mưa rơi
Trên thềm tan nát

Mấy vết mây bay,
Trên trời đen xám.
Mấy cảnh thông lay,
Bên trời thăm-dạm.

Chim chiêm-chiếp kêu,
Tiếng buồn theo gió.
Thành cũ mốc rêu
Năm trơ trên cỏ.

Cái buồn tự-nhiên
Tìm tôi bay đến
Cơn sầu triền miên
Trong trời đậu bến.

Sao tôi ở đây ?
Không còn đi nữa ?
Tôi làm chi đây ?
Ngày qua lẩn-lữa.